

IRODALOM FEKETE ÉS FEHÉR EN

Irodalmi és kulturális folyóirat

Kovács-Popa Daniela irodalmi műsora közben

KOVÁCS-POPA DANIELA VERSEI

A Vizualis Pedagógiai Műhely kiadványa – 2020/04. szám

Kovács-Popa Daniela egy József Attila műsor előadása közben

KOVÁCS-POPA DANIELA BEMUTAKOZÁSA

1976. február másodikán születtem, egy időben Édesanyám legfájdalmasabb könnycseppjével. Majd „meghaltam” 2006. október ötödikén, amikor váratlanul megszűnt dobogni annak az embernek a szíve, akit szemem fényeként szerettem. Attól a naptól fogva gyökértelenül sodródok, mint száraz falevél a szél kezei között. Amikor felsírnak bennem az emlékek, tollat ragadok, és papírra vetem érzéseimet.

A szó erő, s én, az örök gyöngye beletörődve túrtem, hogy hatalmát fitogtassa. Ó, nem azért, mert félttem tőle, s nem azért, mert könnyebb volt alárendelnem magam, hanem mert nem volt más választásom. Örök harcunk előre elrendeltetett. Születésem előtt sorsvonalként véste tenyerembe az Isten. Akár alszom, akár ébren vagyok, a szó folyton kaparászik lelkem érzékeny falán. Előbújni vágyik, látszani és láttatni akar. Egy ideig tehetek úgy, mint ki észre sem veszi, de minél inkább magamba fojtom, annál csökönyösebb kénnyel uralkodik akaratom felett. Fejet hajtok hát ereje előtt, és hagyom, hogy látsszon és láttasson kedve szerint. Akkor valami csoda folytán ő szárnyra kap, engem is magával ragad, és felemel addig soha nem látott magasságokba.

Kovács-Popa Daniela

KOVÁCS-POPA DANIELA ÍRÁSAI

A házsongárdi hantok közt

(Reményik Sándornak)

Egy éhes, mohó lángot vittem néked,
a szívemet, az ártatlan-fehéret,
amelyben húsz éve gerjedve éled,
mi néked szent volt, s mi nékem az élet.

Láttam, hol s miképp alszanak az árvák
(de sírhalmuk, ó, mint roskadt asztagok),
felettük vén, ám büszke magyar hársfák
könnyeztek csillogó, égi harmatot.

De Téged, jaj, Téged meg nem leltelek,
Te, Erdély édenjén érő Tudásfa,
kinek egy szavára emberseregek
indultak örök, fejvesztő futásra.

Adj egy jelet, kérlek, szent Igém, Földem,
lobbanjon lángra itt Tőled az avar,
mert hű áhítattal áldani jöttem
a valaha élt legmagyarabb magyart!

A két világ mezsgyéjén

Tizenhárom év... s én még nem tanultam
az erős szívek nehéz erényét,
lemondani, vagy túrni elvakultan,
és várni, hogy gyümölcsük beérjék.

Túrni? De hogyan, míg döngöl az ököl
az elfogadhatatlan asztalán?
Sírok sűrűjében ásít egy gödör,
s ott négy deszka közt fekszik az Apám.

Mióta alszik, szemem egyre leskel,
úgy fürkészi a vén hant agyagát,
hogy tán meglátja majd, amidőn felkel,
és kilöki a kripta ajtaját.

Az egyenesek útja rögös

Vigyázz az adott szóra, meg ne szegd,
erkölcsben legyél tiszta, mint a hó,
s ha álszentek nyelvkorbácsa ver meg,
örülj, hogy nem vagy közülük való!

Légy különb náluk, s harapd a nyelved,
ha rábólínt egy aljas alkunál,
s meglátod, úgy fénylik majd a lelked,
mint vízesésesen át a napsugár.

Hajolj le hozzám, megsúgom néked
egyszerű nyitját a nagy titoknak:
száz világvihar szaggathat, téphet,
törnek a szálfák, de nem inognak.

Törj inkább ketté, de sose engedd,
hogy szégyenben valaha elpirulj,
hogy más szíven seb legyen a neved,
ha múlnod is kell, emelt fővel múlj!

A létviharom nyakán

Sorsom felett újfent orkán bömböl,
eltakarná előlem a napot,
és úgy szakajt, mintha csak egy könyvből
tépné ki az egyetlenegy lapot.

Nem tudja, hogy bennem ősi erők
lobbantják lángra fogyó parazsam,
s hogy mint a holdat a délceg fenyők,
emelik lelkemet jó magasan.

De tudni fogja, míg ezer álom
ápolja esés-kelésű szavam,
bőszén áttörök a vihargáton,
s nem fogom néki átadni magam.

Áhított megújhodás

Ó, ma végre újra rám köszön ingó
ágak alól a felocsúdó élet,
a rügy ínyében fogként ül a bimbó,
és mindenünnen zeng a madarének.

Sétányunk mentén (ma akárhová visz),
a langyos fényben még az árny is kikel,
de a talpa alól búvó fűszál is
harmat-batyujában szivárványt cipel.

Feleszmél a szívem. Háttal a télnek
a cserfes tavasz örömére vágyik,
szállna, repülne a tündöklő fénynek,
s a napba érve verne mindhalálíg.

A nemlét küszöbén

Ma egész nap a lelkemben jártál,
méregettem emlékláncunk hosszát,
tegnap még... még karjaidba zártál,
holnap elbúcsúzni megyek hozzád.

Megyek, megyek majd gyászruhás ködben,
hogy utolszor láthassalak, Édes,
hogy még mielőtt lelked elröppen,
kísérjelek legutolsó révhez.

Átkozott vesszőfutás

Mit látnék, ha a végén visszanéznék?
Míg érezném, hogy fogy a levegőm,
megborzadnék, s fájdalomtól égnék,
mint halódó vad a kopár legelőn.

Nyugtalan vergődnék, mert újra látnám
húsomra járó keselyűk raját,
s könny peregne arcomon le látván,
hogy sáskák legelték életem javát.

Mert másnak éltem. Mindig másért vágytam
zengő szóval áldott kegyelemre,
s galád csatákban, hogy mást felváltsak,
tejszínű rongyot tűztem fegyveremre.

Ha cifra zsúrok vártak, útra keltem,
s a lélekhárfám danolt ott (mi más?),
a vígakhoz igazult a kedvem,
én, csörgősipkás, én, bús komédiás.

Ha mosolyt látott, ujjongott a lelkem,
mert hitte, hogy az szent, és hogy igaz,
s most visszanezve vére kiserken,
mert rájött arra, hogy egyik sem volt az.

Megrázkódom. Még nincs vége az útnak,
még lépni tud a láb tovább, tovább...
S míg az ujj nékitapad a húrnak,
ropni kezd megint a drótra járó báb.

Az ékes szó ravatalánál

Látod, Barátom, rabszíjra fűzték,
s már átmarkolja nyakát rút szögesdrót,
vergődik még, mint szívben a hűség,
de sárba döngölik a szép magyar szót.

Hiába küzdöttünk, győz a zsargon,
„percemberkék” lepik el a dobogót,
mi elhulltunk ez iszonyú harcon,
s nincs, ki továbbvinné a szent lobogót.

Az utca és a föld fiának

A távolban ma angyalsereg danáz',
hol mennyei hárfák zengése zokog,
lány ütemére ring a zsenge kalász,
lopott morzsáin a szívem feldobog.

Két dobogás közt, csöndben Téged kajtat,
akár egy együgyű, oktalan balog,
bár szóra bírnám hűvös, síri ajkad,
Te visszajáró, Te, magasztos Halott.

Ha ma élnél, itt, hol új eszmék forrnak,
látnád, akad szív, melyben jóság tanyáz',
nem éreznéd már keserét a sorsnak,
s nem inná el végleg nedveid a láz.

Nem tengődnél kifosztva, elhagyatva,
mint itt e versben, amelyben hangtalan
senyved egy mondat, ahol megtagadta
a hú állítmányt az áruló alany.

Óvnalak. Úgy lennék eléd szórt remény,
hogy messze elűznék minden bántalmat,
ma végre csügghetnél meséid tején,
s a nagy mindenséggel mérhetnéd magad.

Látod? Egyé válok a kábulattal,
s míg szemem sarkán egy könnycsepp kiragyog,
rám sziporkázzák fényük ámulattal
a szép homlokodon kigyúlt csillagok.

Bástyád volnék

Ó, ha tehetném, akár lelkeim árán
szőnék lágy békéből ma fátylat köréd,
hogy sajtó sorsod napfogyatkozásán
ne érjen többé szívedhez a sötét.

Ne gyötörjön többé sós-könnyű bánat,
Te, áldott Lélek, Te, feddhetetlen Szent,
s úgy nézném, ahogy a napról rád árad
aranypor gyanánt az alkonyati csend.

Szaladjon lelkesen eléd a remény,
és kössön jármot lemondásod nyakán,
gyolcsként fedje be lelked égő sebét,
hogy mosolyogni láthassalak, Anyám.

Csak azért is

Azt kérdezted, hogy érdemes-e élni,
hogy van-e zátony a vágytengeren túl,
s ha árnyék borít, merhetsz-e remélni,
ha még a napfény is ellened fordul?

Tudom, hogy most vad sorsszelek gyalulnak,
s hogy pórázon tart ezerbéklyós szabály,
de azt is, hogy álmaid ott lapulnak,
ahol a szíved ver, ahol nyög, ha fáj.

Merj élni! Ha száz lemondás is megtör,
és úgy érzed, mind veszted felé sodor.
Mint kiirtott fa, melyből újra feltör,
ki tudja, melyik gyökérről a bokor.

Csendélet

Már háttal állunk a nagy hidegnek,
fölvidít minket az első madárfütty,
s ott, ahol már lágyszzelek pihegnek,
kibúpólyájából a kis zsenge rügy.

A napsugár is utat tör magának,
hiába állná útját terhes ég,
és ahogy nekidől lelkünk falának,
magába oldja szíveink nesztét.

Éber álmodás

Éjjelenként, míg ámulom a csöndet,
s lágy sóhajjá halkul a liget,
szívem egy régi filmszalagot pörget,
nem gyötri se friss, se régi seb,

se titkos ábránd, se dacos tagadás,
ilyenkor a távolt vizslatom,
és lassú mérgű vágy, heves akarás
kerget hozzád, messzi csillagom.

S míg fészket rakja mélyemben az öröm,
szűz derűjében valami forr,
talán a hit, amelyből álmom szövöm,
hogy láthatlak majd valamikor.

Sok szív kihűl, sok bizakodás lankad,
jaj, változó minden idelenn,
nézd el hát így, hogy szívem egyre faggat,
a mi nászunk ugye végtelen?

Ébresztő

A toll megindul. Süt alá a kétség,
nem bírok uralkodni rajta,
míg fullánkját elvesztett csalánként ég,
epét ont szólni vágyó ajka.

Csak siklik, siklik az aszalt papíron,
mint télen a szél a tó jegén,
belőle tüzel a fájdalom, kínom,
s abba rí a vasra vert remény.

Féltelek, népem! Odafönn a „kovács”
már parazsa felett hajolgat,
az üllőkön már dübörög a kopács,
készül a nyakló s a szájlakat.

Saját megítélés, elv nem divat már,
rongyként csüng az országház szögén,
s a jog, mely elbírál, mint széltépett nyár,
avarként ül szégyenfánk tövén.

Alszunk még? Apránként elnyel a tenger,
ha csuklónk nem vedli láncait,
nemrég még öltre ment a végtelennel,
elkapva az ég villámain.

Rázlak Titeket, égzengés a lelkem,
mert ma még... még lendülhet a kar,
ma még ez áldott, süppedt ősi telken
minden porszem, vízcsepp még magyar.

És rajtunk áll, még rajtunk áll a holnap,
ne nyugözzön le az önösség!
Mienk. Őrizzük, míg vérükké olvad
a már '48-ban visszanyert örökség.

Egykor bölcsöm, majdan temetőm

Haza. Otthon. Ó, micsoda szentség
ül ajkaimon, ha kimondalak,
s öröm röpköd bennem, mint a fecskék,
ahogy köröznek vén tornyok alatt!

Míg kimondalak, szűkül a világ,
mit könyűimmel öntözék híven,
és egészen csontig, velőig hág,
hogy nevedet dobogja a szívem.

Áhítattal, lábujjhegyen járlak,
akár a medrét tisztelő patak,
melynek alján kavicsélek várnak,
hogy feltörjék a gázló talpakat.

De én itthon vagyok. Jaj, hiába
űzné el innen ádáz sorsörvény,
ősjogon vésem ércbe, sziklába,
magyarnak lenni rendelés, törvény.

Haza. Otthon. Ó, fennkölt födelem,
önnön véremmé vallak lelkesen,
hisz Árpád-házhoz köt a gyökerem,
és Nimród fia az én Kedvesem.

Engedj magadhoz!

Istenem, hány meg hány merész álom
dobálta szívemet, mint a bósz vihar,
de átrágtam magam sodronyon, rácson,
ha éreztem, hogy ábrándom kihál.

És te? Nézted már, ahogy az álmod
felhőkre vetett árnyékába siet?
S megadatott-e könyűid közt látnod
a szilánkokra szétesett hited?

Gyere! Fogd meg erősen a kezem,
s én megosztom veled álmaid felét,
szálanként kötve egy csokorba szedem,
s leteszem díszül lábaid elé.

Bízz bennem, kérlek, s egy percig se bánd,
ha ketten merülünk keservben mellig,
az ég dühén túl diadal vár reánk,
hisz győzelmünk az EGYÜTT-ben rejlik.

Felharsan a kürt

Most látom meg, a szobám olyan mély,
és olyan üres, mint a vártorony,
az ablakon se fut be ma a fény,
mely éjjelenként mindig átoson.

Most fülelek, a csönd milyen siket
(talpam alatt a padló se recseg),
pedig eddig hallottam, hogy siet
a szívórám, ha hangosan ketyeg.

Ti is látjátok? Ti is halljátok,
mint fordulnak ajtótkban a záruk?
Lopódzó árnyak, mint hű lakájok,
gyűlnek egyre, és mind körülállnak.

Fogjátok szorosán egymás kezét,
véreim, most... most jól ügyeljetek,
hogy bár csönd van künn, s éjjeli setét,
ne húzza álom bágyadt fejetek!

Félrevert harang gyanánt

Néma, fekete szoba ma a lelkem,
s a sötét szilaj, mint a földgöröngy,
de e sötétben érzem, mint serken,
majd mint válik kővé egy csöpp árva gyöngy.

Porond ez a világ. Békénk vérebe
gyilkosa mossa reszkető kezét,
míg a nézőtéren, porfészkebe'
tajtékszik hitetlen, zúg a csőcselék.

Jaj nekünk! Véreim, alázni jönnek,
nyíljon hát már valóra a szemünk!
Rabláncba, béklyóba, gúzsba kötnek,
ha ásító, mindegy-magyarok leszünk.

Fényszomj kínoz

Kőfalak húzódnak köröttünk égis,
jaj, ez a sötét sok szemet lehuny.
Hol van a fény? Melyik ablakba' kéklík?
Egy mécsvilág sem reszket most sehun.

Kajtatok egy rést, keresek egy portát,
itt feltáratlan marad a titok,
valakik sírul szánták ezt a fogdát,
ha nem szököm el, rajtam is kifog.

Van súlya még a bilincses ökölnek,
ketté is törhet gyöngye derekam,
de versért szántom föl a csöndrögöket,
mert annak fénye, annak lelke van.

Rőzséket gyújtok, új tűzzel a számban,
hátat fordítva rozsdás rácsoknak,
mások tüzénél mindörökkön fáztam,
fölszítom hát a saját lángomat.

Halálsoron

Még vergődöm, mondd, hallod, hogy nyögök
az üszkös, kormos lélekrom alatt?
Haló szikraként, két sötét között
látom reszketni benned magamat.

Jaj, kilopnám szívemet a napra,
hogy újra lásd, hogy újra észrevedd,
itt hiába hull szét száz darabra,
nem látja hevét már a két szemed.

Halkuló zsolozsma

Uram, már úgy érzem, összerogyok,
pedig hajdan mily könnyedén jártam,
s most oldalamon lecsüng e konok
szabadság-mámor hajtotta szárnyam.

Zúdulnom kellene, mint a jégár,
de hangom is csak tompa hördülés,
kitörnék innen, szabadulnék már,
ám rabajtómon nincs egy ujjnyi rés.

Fáradt vagyok. Már rég nincsen erőm
az embervércsék közti csatákhoz,
légy újra Te a hitem, levegőm,
hajolj le a fészke-hullt madárhoz!

Látod, Uram? Merész álmat szőttem,
és poronty módon nagyot akartam,
de belátom, akármeddig nőttem,
én emberként a porban maradtam.

Hiábavaló vezeklés

Sorsára hagyták szívemet a csodák,
ha eszembe jutsz, fel-felnyögök,
s elfonnyadok, mint vadnövéssű borág,
mit gazdája keze felkötött.

Egy hete fájok. Akár egy merev pánt,
feszít, szorít ez a gyászszalag,
kínzó önvád szagat, és úgy cibál, ránt,
mint költők pennáját a harag.

A mélység harcol így a zord orommal.
Minduntalan szívemhez kapok,
a ráeszmélés, mint izzó korom, mar,
elmentél, és én nem voltam ott.

Hiszékenységed pórázán

Bölcsőtől a sírig két lépés az út,
csak néhány boldog éjnek álma ringat,
s te álláanggal égve nem is fogsz gyanút,
hogy sorséjszakádra utolszor pirkad.

Papolsz magadnak erkölcsről, morálról,
szép szíved minden vágytól visszahőköl,
holt lepke mond le így a hímporáról,
rég-elfojtott láz az egykori hőrről.

Már elkezdesz hullni, mint az őszi lomb,
s egyre csak sűrül a sorsra tett panasz,
lélekkerted végén épül a sírdomb,
és te még mindig „majd holnap”-ot kacagsz.

Horribile dictu

December három. Hamvas téli ködbe
merül el lassan a szárszói táj,
nemrég még fönn, az égi mezőt körbe-
legelészte a jámbor csillagnyáj.

Az egyre dermedő, angadó sötét
a sínek menti fasor közt csapong,
rívó szél rázza az odvas fák tövét,
kezében rezgő rézkanál a lomb.

Az állomásra ráborul az álom
agyonnyomva az elmenők zaját,
s én túl a valóság vonta határon
keresem lantod elnémult dalát.

Itt, ahol szikrád végső lángra kapott
(e homályos est is róla beszél),
hol életed szele vesztedbe hajtott,
s hol úgy porladtál, mint a falevél.

Te, aki folyvást kutattad a létet,
mint ki az álom kútjából kilát,
hitted, egy napon eléd hajt majd térdet
az álmaiddal egyidős világ.

Oly jó volna, ha most fülsértő hangon
torkod szakadtából üvölténél,
de úgy, hogy hallják minden utcasarkon,
hogy aznap este is élni mentél.

A tanúd rá itt minden téglá, állvány,
a vonat is, mely vastalpra terül,
a nyolcvanegy éves emlékü, Árvám,
hegyes törként a mellükön megül.

Mellemen is, s úgy beletép körömként,
hogy éles hegye ideget talál,
majd szétfeszít, mint ég a feltörő fényt,
és fölüvölt, mint megsebzett sakál:

BALESET VOLT, NEM ÖNKEZŐ HALÁL!

Imbolygó árnyként

Elmúlásoddal vívó sirályhitem
törött szárnyal köröz ma hantod fölött.
Látod, Apu? Ma úgy zokog a szívem,
mint kinek álma káprázatba ködlött.

Pedig élsz. Szándék vagy, üdv, eszme, remény,
egyetlen könnycseppben hét színre bomlasz,
s míg sorshajósnak vagy partot jelző fény,
riasztó gondnak, félelemnek torlasz.

Tudom én, de ma mégis, mint ki elvész,
állok eléd, s a régi láz nyúz, kiver,
akár a törzset, mit a galád kertész
megjelölt egykor, s amelynek hullni kell.

Ma erőruhát kellene, hogy öltsek,
mert hiányod bennem ma újra vacog,
a tizenkét éves bekötözött seb
pólyázó golycsok melegében sajog.

Nagyon fájsz. Mint dértől kikezdett kéve
hajlok a kintól, de tűröm a rágást.
Mi mást tehetnék? Hisz tizenkét éve
szokom a pokol hamujába' járást.

Vess meg bátran!

Ma láttam a megvetést szemed bogarán.
Mondd csak, ültél-e már sorsom küszöbére,
és onnan láttál-e túl minden zárt szobán?
Talpad vére csordult-e utam kövére,
ettél-e nyers fájdalmat múltam asztalán?

Jöjj hát közelebb! A szakadéktól ne félj,
a csipkeszirt mentén fészkelte minden vágyam,
itt felsíróbb a szél, meredek a szegély,
de tiszta könnyüket a bazaltba vájtam.
Számold meg a bevésést, s utána ítélj!

Hallgasd meg a csöndet, melybe temetkeztem,
ha kegyetlen vád ért! A szó metsző gyilok.
Tán hitvány is voltam, vágytam és elestem,
ám a vétkek büntetése szent égi jog.
Közelebb is jöhetsz, lépj át a csendemen!

Nézd csak meg legtisztább álmod temetését,
nem zihált még ily fájón emberi lélek,
nézd, hány kétség marta szárnyam lengetését,
és mégis nemesít a tudat, hogy élek!
A sors pedig kacag. Hallod nevetését?

Már kikacaghatsz Te is, ítélj el bátran,
de tudd, hogy sorsomat nem cserélném veled!
S legyen indulat bár, vagy méreg a szádban,
lásd, lelkem még mindig új cél felé remeg!
Hogy közel engedtelek? Már meg is bántam...

Jövőknek gyermekének

Szüless hát, bonts rügyet, mint a vadfa,
légy visszhangja az ősrégi szónak,
ajkainkon légy égzengő mantra,
sorstajtékunk fölött mentőcsónak!

Légy igézet, szilárd erődalap,
hegyoldal légy, mely soha nem omol,
légy igazság, mely lelkünkbe harap,
zápor, mely létzsindelyünkön dobol!

Légy szálkás árbóc, friss patakmeder,
melyben tisztult szóként zubog a hab,
diadal légy, emberek közt Ember,
béklyózott lábbal is mindig szabad!

Jövendő légy, beteljesült végzet,
mely a nyugat ravaszágán átlát,
s jegyezd meg, nem arra szültek téged,
hogy véredbe más áztassa lábát!

Ha látod majd, hogy elgyöngül a drót,
mely hazánkat most még tartja egyben,
felbőszült titánként emelj majd szót
földünk s fajtánk zsarolói ellen!

Lélekablakodból

Már hűs szél rázza künn a rózsaberket,
és elbű' minden, ami fény,
egy gyászrongyokba pólyált kósza felleg
dagad pokollá fölöttem.

Lehet, a napsugár reggelre megfagy,
s egy jégkorong kél Keleten.
De látod-é, Kedves? Ha Te velem vagy,
én már az ősz is szeretem.

Lelkembe jutsz

Emlékszel, Kicsim? Gyöngye pókfonálon
csüngtél zokogva ég és pokol között,
s én rést hasítva a sűrű homályon
angyalként őrködtem kiságyad fölött.

Ólmot öntöttem fájásod fülébe
vergődő árnyékok ölelve szótlan,
s belemarkolva az élet tüzébe,
lángját világod rémeire szórtam.

Ma én félek. Ha hallasz, kérlek, felelj,
nézd, lelkem merő seb, édes kicsi Kincs,
pulyaként várom, hogy öledbe emelj,
s ott málljon szét végre ez a kín-bilincs.

Gondolsz-e rám? Hannácska, gondolsz-e rám?
Én vállamon érzem aranyló fejed,
s ilyenkor a bűm, Lenbach-arcú leány,
szárnyát kitörve ezerfelé reped.

Hiányzol. Itt dőlök hideg falaknak,
s míg csuklómon ül a téli reszketés,
hűlt véremmel kevert verssé faraglak,
mert kés a tollam ma, kés a tollam, kés...

De ha jönnél, most tiszta ég ragyogna
az eddig viharvert létegem felett.
Hallod a szívemet, miként dadog ma?
Szaggatottan vallja: meg - sze -ret - te- lek.

Lépteid neszére

Ma nyúzott a csönd, a sarokban alél,
vézna vállain szendereg az éj,
már csak én vagyok ébren, én és a szél,
meg odafönn a karcsú holdkaréj.

Aludni? Én? Míg öröm járja szobám?
Nézd, ahogy rám hunyja sejtelmes szemét,
s alig várja, én szívdöbrentő Csodám,
hogy aranyba szője jöttöd reggelét.

Ünneplőt öltök. A nyugtalan várás
eleven vágyát nyergeli alám,
lásd, a boldogságtól szemem sópárás,
mert jönni látlak, látlak már, Anyám.

Még ne

Hajnalodik, de jóságos lelked
mostantól a túlsó parton ébred,
régi házad már gyászzászlót lenget,
s benne árnyak csöndbeszéde éled.

Tőled búcsúznak. Arcképed előtt
mintha mindegyik fejet hajtana.
Meríteném belőlük az erőt,
hogy búcsúzni tudjak én is, Mama.

De nem megy. Minden lélekütemben,
ábrándban, hitben Téged talállak.
Nem, Mama, ma Istennek üzentem,
nem adhatlak még át a halálnak.

Megátkozott erénnyel

Ha szíveddel látnál, bizton tudnád,
hogy egész éjjel sós fájdalmat nyeltem,
hogy beteg állatként bőgött a lelkem,
hisz úgy gyúrt a kín, akár a gyurmát.

Olyan jó volna most térdre hullni,
én, bús, vezeklő, hiteroppant árnyék,
s így is, hogy tudom, ez néked csak játék,
szeretnék szemedben megtisztulni.

Mentsvárads lennék

Zokog a szívem érted, mondd, mi rág!?
Mi nyugtalanít, mondd! Úgy féltetek...
Remeg a lelked, mint a vadvirág,
ha szél zilálta szirma szétpereg.

Egy kínzó szó feszíti szét a szád,
de ki nem jön már. Félúton rekedt.
Hogy úzzem el így sorsod viharát,
így hogyan, ó, mondd, hogyan védjelek?

Megér(int)hetetlen

Már ködbe merül a messze-tűnő sík,
nyers szélben ring a vadvüvek kalásza,
s mint emberész, mely önmagán tűnődik,
a vesztét érzi, míg a vihar rázza.

Kis hársfánk gyöngye leveleit védi,
érzi, lenn a völgyben bős orkán támad,
hiába óvná, az áram úgy tépi,
mint lelenckölök a rossz mostohákat.

Ámulva nézem haragját az ősznek,
talán önző, hitvány, mihaszna vagyok,
de a valón most az álmaim győznek.

Didereghet künn az egész láthatár,
bennem, nézd, a nap zsarátnokként ragyog.
Lélekhúrjaim közt rekedt meg a nyár.

Mint lepkét a láng

Kértem, hogy ne játssz lelkem kútja körül,
mert fodra gyöngyös bár, de alja nincs,
ám mintha vonzana lentről a kincs,
dőre szíved folyvást körötte röpül.

Reszketsz? Ugye, félsz? Hát nem árt vigyázni,
ha lezuhansz, mélysége foglyul ejt,
oldala síkos, s átkozottul lejt.
Ha egyszer elnyelt, nem tudsz már kimászni.

Mindenségeddel egy

Szűk odújából kibútt már az éj,
s ím, homlokára szűz-tudatlanul
ezüst pókhálót sző a holdkaréj,
s ében hajába csillagport gyalul.

Míg körém nő a messze, a távol,
rád gondolásom örvénnyé dagad,
s a rólad zengő szívem dalától
szememben meleg, sós forrás fakad.

Fakadjon csak, nyomában hadd égjen
mindaz, miben a tegnap árnya él,
hogy nélküled úgy kellene élnem,
mint baltájától lehullt baltanyél.

Jaj, ez az árny, mikor magja kel ki,
megbénít, lélekvérem issza, rág,
s én, nyomorék, mint aki elfelejti,
hogy ökle nincs, ha bántják, visszavág.

Hisz ott voltam, lélekharcot vívtam,
míg rajtad csorbult sorspöröly és kés,
s kívül fájdalomban, féltve bíztam,
hogy megtörnöd e gyötrelmem kevés.

Vizemen viszlek, izmos zsineggel,
amelyet úgy húzok magam mögött,
mint sugarát a Nap, midőn reggel
kibuggyan és fürdeti a rögöt.

Vonszollak, viszlek, magammal húzlak,
te, mélyülő Mélység, Bércmagasság,
engem is a szívós vágyak húznak,
s hogy élhessenek, szükségük van Rád.

Ha könnyel kell írni, azzal írom,
hogy talptól arcig elszánás temet,
és tüzét öntöm itt, e papíron:
NEM TŰRÖM EL, HOGY ELVESZÍTSELEK!

Ne hódolj be!

Ne hagyd el soha a tisztaság ormát,
ha lezuhannál, én visszaemellek,
rügy légy a száron, s ne kövesd a csordát,
maradj szeplőtlennek, maradj gyermeknek!

Nézz csak le ránk! Mindnyájunk, egytől-egyig
bús tébolyultakként vesződünk csupán,
Látod a nyáját, mily bambán sereglik
térden könyörgött glóriája után?

Szárnyunkba botlunk reggeltől napestig,
sorspusztánkon rég szurokba ragadtunk,
s közülünk sokan még csak nem is sejtik
a mélységet, mely lenn süvölt alattunk.

Ne hasson rád is a rontás ereje,
ne bánd, ha ezért a latrok megvetnek,
tied a vétlenség áldott mezeje,
Te csak maradj meg, maradj meg gyermeknek!

Néma töprengés

Jó volna tudni, vajon gondolsz-e rám,
mikor a csönd hűs ágyadhoz simul,
mikor Holdunknak az égbolt derekán
az éjbe-hámló homloka kigyúl.

De jó volna most közeledbe jutni,
mint erdőhöz a nyírt-sörényű rét,
és hogy rám gondolsz-e, végre megtudni,
lopva húznám szét lelked függönyét.

Nyakas hiszekegy

December három. Zúgolódó szél
őrjög végig a szárszói tájon,
s újra mindenkinek arról beszél,
mint kövült csonttá benned az álom.

Nyolcvankét éve járja a távot,
de telenként ide visszatalál,
ahol meglátta, midőn elgáncsolt,
majd sínek közé lökött a Halál.

Szerencsétlenek a lelkét rágja,
ezért üvölt így, hogyha idetér,
mert mindörökkön azokat látja,
akik eladtak rongyos kincsekér'.

Ne félj! Én nemcsak hallom, de értem,
tudom a valót, s hirdetem híven,
ezrek helyett hajlik most a térdem,
s milliók szíve most az én szívem.

Időtlen lettél. Akárhogy nyírták
gyöngye törzsed hajló, ifjú ágát,
mi szívben él, kinő, mint a csírák,
s egyre bontja bimbózdó virágát.

Nyughatatlan

Rád gondolok. Az est selyme úgy nyúlik
puha stólaként ligetünk zöld nyakán,
mint a holdkaréj, mely csöndesen úszik
karcsú hattyúként az ég habos taván.

Verdes a szívem. Iramodna feléd,
sóvárogva már a küszöbön topog,
indulna oda, te, éltető Mesém,
hol értem epedő vágytüzed lobog.

Indulna Tehozzád. Nézd, hogy kesereg,
fájdalmában fanyar könnyeit issza,
jaj, már azt se bánja, ha kineveted,
s azt sem, ha holtan hozom tőled vissza.

Ördögszekéren

Alszik már a város. A csend úgy pezseg,
mint halk tűzön felejtett fazék,
s míg ámulok az éjbe, mint egy gyerek,
macskaszemmel villog rám az ég.

A szomszéd szűk mellű, csöpp utca felől
egy kéklő árny andalog felém,
majd hűséges ebként lábamnál ledől,
látom, fázik, didereg szegény.

Én is fázom. Látod? Szívem megszakad,
belé fullad a tejfüstű köd,
mert míg láncra verte ezer „nem szabad”,
újabb nyár röpielt fejem fölött.

Összfájdalom

Ma egyfájdalom tépi szét a szívünk,
s mélyében egyhiány mécslángja lobog,
egyforma sorsszél veti-hányja hitünk,
és mindünkben ikerveszteség zokog.

Míg testvérgyászban elhalkul a szavunk,
sírok sűrűjéből álmos béke int,
s mi, elhagyott árvák, szívünkhöz kapunk,
egy újabb év múlt el. Nélkülük. Megint.

Rívó könyörgés

Uram, adj hangot, éles, harsány hangot,
halk lantom gyöngé, félek, eltörök,
négy égtáj felől most nagy vihar csapkod,
s népem már lábban tapos köldökig.

Látást már adtál, de mit értem véle?
Néztem, mint hordják rabolt aranyunk,
száz éve annak, hogy Nyugat kényére
véres cafatra vágattuk magunk.

Látod, Uram? Bár süllyedünk a sárba,
s véredek állják körül az odút,
úgy feszülünk, mint téli nedv az ágba',
mely tavasszal szép rüggyel áll bosszút.

Csak hangot adj, hogy annak erejével
romboljam szét az összes álfalat,
majd kiocsúdnak lassan, egyesével,
mint kit az éjből napra rántanak.

Szóhagyaték

Még meg kellene írni azt a verset,
mely szolgaságra kárhóztatva szétég,
mely öröktől fogva lelkemben erjed
megfojtva békém tiszta szívverését.

De csak vonaglik, sanyargat és gyötör,
majd rám- rám üvölt: „még ne, még ne akard!”,
s akár a szerelmes szívet a gyönyör,
lázadó tüzével átdöf, mint a kard.

Tűröm hát, hagyom, hogy véremből igyon,
harapjon, marjon, rágjon, mint a féreg,
s mint tenger, mely nem tudja, merre ringjon,
árasszon el, mint árapály a stéget!

És ha megérett, törjön ki, mint vulkán,
mely vérmesen békés égboltot bököd,
majd mint Istentől szökő szent fényhullám,
itasson jól át minden lélekrögöt!

Még meg kellene írni azt a verset,
amely rút fekélyként rögvést kifakad,
kivárom azt az áve-szavú percet,
mert meghalnom is csak azután szabad.

Szárnyaszegett remény

Örvénylő hullám vad moraja riaszt,
őrült zúgása nyakamba zihál,
lelkem menekedve keresne vigaszt,
ám a lábban már majd' derékig áll.

Taj, kémlelve az égbolt messzi kékjét
látja, hogy ott még álmunk egybeér,
de mint rabmadár, kinek szárnyát tépték,
csak addig jut föl, míg zsinege ér.

Szívrobaj

Csendes a ház. Csak egy kóbor szél neszez,
szúként perceg párkányunk alatt,
s ahogy hozzásimul, a hűs fémlemez
halkan rívó hangszerré dagad.

Lebben a függöny. Napsárgája mögül
arcod néz rám, szinte megvakít,
s mosollyá érett lelkem majdhogy röpül
a jégvirággal szőtt ablakig.

Szeretlek. Látod? Lépteidet hallom
zörgetni a kopott flaszteren,
s örökön látlak, akár nyitva tartom,
akárha lehunyom a szemem.

Szeretlek. Ha kell, ennek nyomát hagyom
hegysziklában, gránitban, kőben,
s hogy halálig tartson ez a „fájdalom”,
sose bírj elszakadni tőlem!

Szeretetkeringő

Jobb vállamról ma fölszállott a jóság,
ügyes senkik állták volna útját,
de ő, mint csendes tengeröl a bóját,
lengette szív-zászlájának rúdját.

Miként a rút betegség a szenvedőt,
hagyott itt, hogy mentsen, amit lehet,
és úgy ápolni, akár fény az erdőt,
vagy az égi csöpp földi levelet.

Körbejárta a százajkú vidéket,
majd visszaindult, kapumban megállt,
és mire künn a lámpabél kiégett,
szobámba lépett, s bal vállamra szállt.

Szókelmédbbe pólyálva

Drága soraid altattak ma éjjel,
s már sápadtan bár, de szürkül a reggel,
az első fény sugar nyírfánkon fészkel,
itt játszik a zsöngé falevelekkel.

Az ajtók még zárva. Egy nesz se hallik,
mégis tudom, künn minden lakás börtön,
s érzem, minden fal az égig magaslik
(sebesre zúzódott rajtuk az öklöm).

Visszakúszom hát szavaid tüzéhez,
ó, parázsból lobbant, szél szította láng,
a rémlátás ellen mindig fölvértéz,
s rögvest fölemel, midőn a mélybe ránt.

Látod? Hiába csuklik össze térdem,
s hiába sajog szívem szárny-törötten,
tetőtől talpig állok most is fényben,
mert mindenünnen Te örködsz fölöttem.

Testvér(s)írás

Mért menekszel a kárhozatba,
mért bújsz el árnyak rejtekén,
mért hiszed magad kitagadva
a saját poklod fenekén?

Láss belém! Nyilálló száz sebed
bennem is ég, szétvet a kín,
jaj, számtalan gyöngycsepp átreped
s pereg le arcom ráncain.

Hiába. Ellököd a kezem,
közönyöd perny'e eltemet.
Csak tudnám, miképp, hogyan tegyem,
hogy küzdjek érted ellened?

Testvérfájdalom

Lelkem kürtje ma újra bőg, s úgy sikolt,
mint kövek közé szorult búzamaz,
tollért nyúlok, az minden tüzet kiolt,
most hagynám, hogy a szavak húzzanak,

hogy mondják el, mit szívem, szájam nem bír,
míg csókot vált az asztal és ököl.
S a toll megindul, de kínjában felsír,
mint bitang kéztől vesszőzött ökör.

De megindul, mint házfalon az árnyék,
mely minden nap-késelte rést kitölt,
és tintájában fölfeslik egy tájkép,
a vérrel trágyázott úz-völgyi föld.

A sírdombokon, a keresztek tövén
az öreg csöndet lárma váltja át,
s az ősrégi eszme vérrel kent kövén
fröcsögi megint szét gyalázatát.

A szívverések egymáshoz kocódnak
(e félelem most új könnyet facsar),
és megint ő hajt fejet durva szónak,
a saját földjén hontalan magyar.

Hallgatom szívemet, ahogy fölszisszen,
míg a százéves szégyen föléget.
Akkor hunyta be szép szemét az Isten,
s azóta rázom, hátha fölébred.

Ünneplőt öltünk

Ma lombot tűznek águkra a fák,
a bokrok zöldjén gyémántfény lobog,
könnyű a csend, a Duna lány habját
fésüli át az aranyló homok.

Ünnepre készül a magyar lélek,
a gondcserjén ma rigmus csírázik,
sietek, ha árnyékkodba érek,
tán szívem kertje is kivirágzik.

Sietek. Mint láncát eldobált rab,
mint orgonán a zajtalan futam,
s nézd, könnyed árnyként, min a fény átcsap,
lelkem lelked ablakához suhan.

Ó, ha ma látnád magad, ha látnád,
hogyminden száj fölött neved ível,
széttépnéd a fekete múlt láncát,
és nem cserélnél sorsot senkivel.

Hisz általad lett ünnep a líra,
a költészet ma miattad érték,
s ma úgy tekintünk csillagainkra,
mint sajátjaira fönn a kék ég.

Ütött az óra

Idehallom a Nyugat lihegését,
ránk rontanának dühös vérebfalkák,
s megint úgy szúrja szívünket a kétség,
mint az ágnak, ha kérgét felkaparták.

Jaj, nem is az fáj, hogy kótyagos velők
fülbemászókként dobhártyánkra járnak,
de hogy magyar ajkú, csúf szélkereplők
ássák el sírját a szép magyar vágnak?

Hagyjuk? Ma még eldönthetjük, véreim,
hogyszertehúzó szívünk egybedobban,
vagy bólogatva a spiclik érvein,
egy sírnak tartunk, hosszú, néma sorban.

Üzenem a farizeusoknak

Ó, mit meg nem adnék azért, hogy lássam,
hogy az, aki hazugságmérget csorgat,
hogy az, aki haraglángot szít másban,
egy napon a saját hamvába roskad!

S mit meg nem adnék azért, hogy ne lássam
az összhangra vágyó lelkek közt a rést,
a galádót, midőn kéjes, vad lázban
önnön ősi vérére feni a kést!

Ó, nem is kell, hogy lássam, vagy ne lássam,
hogy mocskolnak, csepülnek, vétlent szidnak,
hiszem, hogy ebben a szennyáramlásban
a behunyt szemek nagy végre kinyílnak.

Valóvá faraglak

Ó, hiába hánytam tűzre a múltat,
árnyékként fetreng jelenem porán,
valamiért követ, valamit kutat,
szélként járja át minden szívszobám.

Még nappal békén hagy, de kísért éjjel,
csikorog a zár, mozdul a kapu,
szemhéjam alatt felragyog egy fényjel,
és ívében téged látlak, Apu.

Részegült szívem ritmusára halkán
tollamért nyúlok, s mintha fényt csennék,
vágycak Lázárja, én, magasztos dalban
szőlek jelenné, Te, élő Emlék.

Vigyétek csak!

Istenemre mondom, összegyűjtenék
mindent, amit drágán kínált az élet:
lekacagott erény, dölyfös büszkeség,
igéző ívbe hajló lélek-ének
(mélyemben féltőn őrzött tekercs-írás),
csökönyös bízás és égnek lendülés,
elmúlt szerelmekért kiszakadt sírás,
gyászolatlanul elhullt szívrezdülés,
összegyűjteném, csak időmet lopták,
vásárra vinném, s kínálnám hencegve:
„Eme portékát mindig vinni szokták!”
Mindent elcserélnék szabad percekre.

Visszajössz?

Talán hitvány vagyok, önző, garázda,
és mindaz kell, amit megtilt a törvény,
de szívem megremeg lépted zajára,
s érted mindenemet batyuba kötném,

s elindulnék, amerre visz az álmom,
az a magasztos, melyben együtt élünk,
hol még örömkönny ragyog szempilládon,
mikor karöltve nyugovóra térünk.

Hol vagy? Szólalj meg, s hangod visszavezet
oda, ahol mindig tavaszég ragyog,
ahol még, ha kínok kínja is temet,
az életem egész, mert veled vagyok.

Visszajössz? Nézd, ahogy újra testet ölt
minden veled átélt emlékem tükre,
rád gondolkodok folyvást, s a csodás, fennkölt,
mégis haló-egű októberünkre.

S ha rád gondolkodok, Kedves, kísért a múlt,
visszacsálnék mindent, ami elszaladt,
nézd, a dacom, gőgöm a semmibe fúlt,
amint elhitttem, hogy visszakaptalak.

Könyörgés - sorslapom margójára

Sose szeress költőt! Fájni fog a csend,
mely magába ölel, míg ő verset ír.
Sorsutakat fest, gyönyört, csókot, édent,
de te leszel, ki mindegyikbe' felsír.

Sose légy múzsa! Mű álomképeket
festenek neked majd ajándék gyanánt.
Röpke percért adsz el boldog éveket,
hogy diadémként viselhesd a magányt.

Sose szeress költőt! A zsarnokod lesz.
Szavainak mérgét lelkedbe oltja,
s hogyha számon kéred, gazul megsebez,
míg igazadat száz hazugra bontja.

Sose légy múzsa! A vesztedbe rohansz.
Nézd, épp ott állsz már szakadékod mellett!
Kitalált láng vagy, s ha utolszor lobbansz,
zsarnokod vígan lezuhanni enged.

Légvárlakók

Ma napszálltakor hazafelé menet
a szántók fölött még barna volt a csönd,
vad erők vették űzőbe a szelet,
s zord füst takarta a napot odafönt.

Mázsás teher feküdte meg a lelkem,
s az egyre csak dagadt, egyre csak dagadt,
porig sújtott, amidőn elképzelttem,
hogy összetört jövőnk sír talpam alatt.

Az emberi hit sziklát repeszt, ha kell,
és mi mégis két ábránd közt rekedtünk,
gyűjtött útravalónk velünk porlad el,
míg mezőre hajtjuk harci szekerünk.

Csak eltévedni maradt némi erőnk,
s keservvel hizlalni félelmeinket,
de majd ha csönd feszít, s fogy a levegőnk,
mit hagyunk hátra a gyermekeinknek?

Nadír és Zenit között

Ismerni vágytam a mindenség titkát,
kerestem azt át tűzön-vízen,
és széjjelfeszítve rácsot, kalitkát,
csillagokba csaltam a szívem.

S most itt állok a csillagos gerincen,
köröttem kővel szegett semmi,
se igézet, se angyalok, se isten,
se út, hogy vissza tudjak menni.

Áldott átkozottak

Ne búsulj, Barátom. Megesik néha,
hogy az ármány az istenig magaslik,
a tiszta erkölcs mindig könnyű préda,
rá-rálépnek, kik tisztát látni vaksik.

Vért köhögünk. De jönnek zordabb idők,
mikor, - mert náluknál különbnek látszunk- ,
földbe döngöl számos cégéres ripők.
S négykézláb ugyan, de mi tovább mászunk.

Tovább... tovább... át sorsviharon, vészen,
erőt kapjon tőlünk mind, aki látja.
Küldetésünknek üdvössége léssen,
mert a szófáklyánknál, nincs szentebb fáklya.

Záró akkordok

Holnap majd újra kínigába hajtom
a nyakas hűséget esküvő fejem,
de ma még... ma még hallatom a hangom,
és szövetnekül gyűjtöm föl a szemem.

Majd lángot lopok a Nap parazsából,
mely ligetünk pucér fáí közé bútt.
(Úgy szállt alá az égbolt magasából,
hogy tűzre tett vasként pattogott az út.)

Magammal hoztam szférák zenéjéből
ezernyi dallamot, ezernyi mesét,
titkokat félig-nyílt ajkak széléről,
hogy feltépjem velük szívetek hegét.

Csókokat hoztam, vágyak harsogását,
és azok visszhangzó danáját, ha van,
a dombbá örölt hegyek arcvonását,
szépségét annak, amire nincs szavam.

S mint hullámos nagy tengerben az Élet,
fényben merülök előttetek nyakig,
bár ragadnék most lelketekben végleg,
akár az iszapba süppedő ladik!

Kovács-Popa Daniela a Verslista emléklappal 2019-ben

Kiadó: Vizuális Pedagógiai Műhely BT. (<http://www.vpm.hu>)

Nyomda: Palatia Nyomda és Kiadó Kft., Győr, Viza u. 4-6.

Szerkesztő és nyelvi lektor: Kutasi Horváth Katalin

Alapító-főszerkesztő: Baranyai Attila

Szerkesztőség címe: 8263 Badacsonytördemic, Római út 84.

<http://poeta.hu/feketen-feheren> - folyoirat@poeta.hu

ISSN 2060-5854

A Verslistás tortakészítő verseny győztese 2019-ben

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*

Kovács-Popa Daniela

*Az Irodalom Fekétén-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*
